

“மூங்கை” என்ற சமணச் சொல்லும், கம்பர் சொற் பயன்பாடும்

த. திருமாறன் அ. *

அ தமிழ்த்துறை, மாநிலக் கல்லூரி (தன்னாட்சி), சென்னை-600005, தமிழ்நாடு, இந்தியா

Kambar's usage of “Moongai”, a Jain vocabulary

T. Thirumaran a, *

^a Department of Tamil, Presidency College (Autonomous), Chennai-600005, Tamil Nadu, India

* Corresponding Author:
thirutamil2604@gmail.com

Received: 03-07-2022
Revised: 06-11-2022
Accepted: 17-11-2022
Published: 04-12-2022

ABSTRACT

Yeomen service has been accomplished by Tamil literary poets, who, by reintroduction of innumerable classic Tamil words and coinage of words, in their versatile creations, have not only safeguarded but also revitalized the abundant wealth of Tamil vocabulary. Kambar is at the pinnacle of this glorious legacy. His epic Kambaramayana, uses innumerable classic words, thereby safeguarding an abundance of vocabulary. This article is an exploration on one such unique word used by him, “Moongai”, analyzing on his usage, frequency and context of usage and whether this word has been used in any other literary works pre-dating Kambar as also the etymology of the word and the times scale when the word was commonly used. This research is also draws a comparative, historical and literary evidence-based analysis of the usage of the word by Kambar as against its usage in other literary works.

Keywords: Kambar, Ramayanam, Silapathikaaram, Manimekalai, Naaladiyaar, Elathi, Sorkal

முன்னுரை

தமிழில் ஏராளமான சொற்கள் தோன்றியும், திரிந்தும் வழக்கொழிந்து போவதுமான இயல்பு உண்டு. ஒரு நீண்ட வரலாற்றுத் தொடர்பு கொண்டமொழியில் இச்சூழல் இயற்கை. ஆனால், தமிழ் மொழி தன் சொல்லை அவ்வளவு விரைவில் வழக்கொழிய விட்டுவிடுவதில்லை. அதற்கு மாறாகச் சொல்லை அழிய விடாமல் காப்பதும், காலம் கடந்து கடத்துவதும், மீட்டுருவாக்கம் செய்வதுமான போக்கு தமிழில் உண்டு. தமிழிலக்கியங்கள் அதன் இயக்கம் எனலாம். தமிழ் இலக்கியப் படைப்பாளிகள் அந்த இயக்கத்தைத் தங்கள் இலக்கியத்தின் வழி 20 நூற்றாண்டுகளுக்கு மேலாகத் தொடர்ந்து நடத்தி வருகிறார்கள். கம்பர் அந்தப் படைப்பாளர் மரபின் உச்சம்.

ஏராளமான சொற்களைத் தமிழில் உருவாக்கியும், கடத்தியும், மீட்டுருவாக்கம் செய்தும் கம்பர் படைத்த படைப்பே கம்பராமாயணம். ஒரு சொல் என்பது வெறும் சொல் அல்ல அது அச்சொல் தோன்றிய காலத்தின் வரலாற்றுப் பதிவு. அப்படி ஒரு வரலாற்றுத் தரவு கொண்ட சொல் தான் கம்பர் பயன்படுத்திய “மூங்கை” என்ற சொல். அச்சொல்லை ஆய்வதே இவ்வாய்வின் நோக்கம்.

கம்பனில் மூங்கையான்

“வாங்க அரும்பாதம் நான்கும் வகுத்த வான்மீகி என்பான்

தீம்கவி செவிகள் ஆர தேவரும் பருக செய்தான்

ஆங்கு அவன் புகழ்ந்த நாட்டை அன்பு எனும் நறவம் மாந்தி

மூங்கையான் பேசலுற்றான் என்ன யான் மொழியலுற்றேன்” (கம்ப.ராமா. நாட்டுப்படலம்- 1)

எவராலும் எடுத்துவிட்டு ஏற்குமாறு வேறு வைக்க முடியாத நான்கு பாதங்களையுடைய சுவலாகங்களைச் செய்த வான்மீகி என்னும் முனிவன், காதுகள் நிரம்புமாறு வானுலகத்தாரும் பருகும்படி இனிய கவிகளைக் கொண்டு இராமசரித்திரத்தை இராமாயணக் காவியமாகச் செய்தான். அந்த இராமாயணத்தில் அவ்வான்மீகி முனிவன் புகழ்ந்து கூறிய நாட்டை, நான் அன்பு எனப்படுகிற மதுவைப் பருகி ஊமன் பேசத் தொடங்குவது போலப் புகழ்ந்து பேசலானேன் (Gopala Krishnamachariyar, 1964).

“மூங்கையான்” என்ற சொல் “மூங்கை” என்ற சொல்லின் அடியொற்றி கம்பர் பயன்படுத்திய ஒரு ஆண்பால் பெயர். இதற்கு “ஊமை” என்பது பொருள் (Kazhagam tamil, 1964). எனவே மூங்கையான் என்ற சொல்லை ஊமை அல்லது ஊமன் என்ற பொருளில் கம்பர் பயன்படுத்துகிறார்.

இம்மூங்கை என்ற சொல்லைக் கம்பர் தன் காப்பியத்தில் மேற்குறித்த பாடலோடு சேர்த்து நான்கு இடங்களில் பயன்படுத்தியுள்ளார். அச்சொற்கள் முறையே மூங்கை, மூங்கையர் என்று ஆளப்பட்டுள்ளது.

சான்று:

மூங்கை : முறையது மயக்கி வாழ்வோர் மூங்கை அந்தர்கு தீயோர். (யுத் 4- மிகை:41 75/1)

மூங்கையர் : முனியும் என்ற அவிந்த வாய மூங்கையர் போன்ற அன்றே (ஆரண்:10 98/4)

துருவ தார் புரவி எல்லாம் மூங்கையர் சொல் பெற்று- என்ன (யுத் 4:42 5/1)

கம்பருக்கு முந்தைய இலக்கியங்களில் மூங்கை எனும் சொல்:

கம்பருக்கு முந்தைய இலக்கியங்களை: 1. செவ்விலக்கிய நூல்கள். 2. செவ்விலக்கியம் அல்லாத பிற நூல்கள். என இரண்டாக வகைப்படுத்தலாம்.

செவ்விலக்கிய நூல்களில் மூங்கை எனும் சொல்:

கம்பர் தம் படைப்பான இராமாயணத்தில் நிறைய சொற்களைத் தனக்கு முந்தைய கால இலக்கியங்களில் இருந்து எடுத்துப் பயன்படுத்தியுள்ளார். அந்நிலையைக் கருத்தில் கொண்டு கம்பருக்கு முன் தோன்றிய தமிழிலக்கியங்களில் இம்மூங்கை எனும் தமிழ்ச் சொல் உள்ளதா என்று தேடுங்கால், தொல்காப்பியம், சங்க இலக்கியங்களான எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு, திருக்குறள், முத்தொள்ளாயிரம், இறையனார் அகப்பொருள், சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை போன்ற எந்த நூல்களிலும் “மூங்கை” என்ற சொல் பயன்படுத்தப்படவில்லை.

தொல்காப்பியத்தில் “மூங்கா” என்ற சொல் மரபியலில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. ஆனால் அது ஊமை என்ற பொருளில் பயன்படுத்தப்படவில்லை. கீரி என்ற உயிரினத்தின் பெயரைக் குறிப்பதாய் அமைந்துள்ளது.

மூங்கா வெருகெலி மூவரி அணிலொடு

ஆங்கவை நான்கும் குட்டிக்குரிய - (தொல்.மரபியல் 6/1)

மூங்கா என்பது கீரி (Vellaivanar, 1994).

மேற்சொன்ன மற்ற இலக்கியங்களில் சிலவற்றில் “ஊமை” என்று குறிக்க ஊமன், ஊமை, ஊமும் போன்ற சொற்களே பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

சான்று:

ஊமன்: கையில் ஊமன் கண்ணில் காக்கும் (குறும்- 58/4)

உயர்திணை ஊமன் போல (குறும்- 224/5)

கையில் ஊமன் கடல் பட்டு ஆங்கு (புறம்- 238/16)

ஊமை: ஊமை என்கின் குடா அடி குருளை (மலைபடு- 501)

ஊமும்: கூனும் குறளும் ஊமும் செவிடும் (புறம்- 28/2)

கூனும் குறளும் ஊமும் செவிடும் (சிலம்பு:புகார்- 5/118)

கூனும் குறளும் ஊமும் கூடிய (சிலம்பு: மதுரை- 20/24)

கூனும் குறளும் ஊமும் செவிடும் (மணி- 12/97)

கம்பனும் "ஊமை" என்பதைக் குறிக்க மேற்சொன்ன சொற்களைப் பயன்படுத்தி இருக்கிறார்.

(எ-டு)

ஊமர்: உணர்வு இல் நெஞ்சினர் ஊமர் உரைபொருள் (யுத் 1:9 41/1)

ஊமரின் மனத்திடை உன்னி விம்முவாள் (பால:10 42/2)

உரைத்த உணர்ந்திலர் ஊமரின் ஏகினார் (பால: 14 44/4)

அம்பலி கணுவை ஊமை சகடையோடு ஆர்த்த அன்றே (யுத் 3:22 5/4)

இருப்பினும் இவற்றோடு நில்லாது மூங்கை என்ற சொல்லையும் ஊமை என்ற பதத்தில் கம்பர் பயன்படுத்தி இருப்பது வியப்புக்குரியது.

ஒட்டுமொத்தமாகக் கம்பர் காலத்து முந்தைய இலக்கியங்களில் செவ்வியல் இலக்கியங்களாகச் சுட்டப்படும் 41 பழந்தமிழ் நூல்களை ஆராயுங்கால் நாலடியார், ஏலாதி ஆகிய இரண்டு நூல்களைத் தவிர வேறு எந்த நூல்களிலும் "மூங்கை" என்ற சொல் பயன்படுத்தப்படவில்லை.

நாலடியாரில் மூங்கை எனும் சொல்:

நாலடியாரின் பொருட்பாலில்,

பிறர் மறையின் கண் செவிடு ஆய் திறன் அறிந்து

ஏதிலார் இற்கண் குருடன் ஆய் தீய

புறங்கூற்றின் மூங்கை ஆய் நிற்பானேல் யாதும்

அறம் கூற வேண்டா அவற்கு. (நாலடி:16 8/3)

என்ற பாடலில், பிறர் மறைத்துச் சொல்லுமிடத்துச் செவிடரைப் போலவும், நல்லொழுக்கமாகிய திறங்களை அறிந்தும், அயலவர் இல்லின்கண்(மனைவியின்) குருடரைப் போலிருந்தும், ஒருவரை ஒருவர் தீங்காகப் புறங்கூறுமிடத்து ஊமையைப் போலிருந்ததும் நிற்பானேல் வேறு அறம் செய்ய வேண்டும் என்பது அவர்க்கில்லை (Murai Muthaliyar, 1988). எனும் கருத்து சுட்டப்பெறும் இடத்தில் மூங்கை என்ற சொல் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. அறிஞர்களின் முடிவுபடி நாலடியாரின் காலம் கி.பி 7ம் நூற்றாண்டு என்பது மனதில் கொள்ளத்தக்கது (Thamizhannal, 2015; Aravanan, 2011).

ஏலாதியில் மூங்கை எனும் சொல்

செவ்விலக்கிய நூல்களில் "மூங்கை" என்ற சொல் பயின்று வரும் மற்றொரு நூல் "ஏலாதி".

கொல்லான் கொலை புரியான் பொய்யான் பிறர் பொருள் மேல்

செல்லான் சிறியார் இனம் சேரான் சொல்லும்

மறையில் செவி இலன் தீ சொற்கள் மூங்கை

இறையில் பெரியார்க்கு இவை. (ஏலாதி: 19/3)

இப்பாடலில் தீய சொற்களைப் பேசும் இடத்து ஊமையாய் இருத்தல் வேண்டும் என்று குறிக்கும் இடத்து மூங்கை என்ற சொல் குறிக்கப் பெற்றுள்ளது.

எனவே, மூங்கை எனும் சொல் செவ்விலக்கிய நூல்களில் நாலடியார், ஏலாதி என்ற இரண்டில் மட்டுமே பயின்று வருகிறது என்பது இங்ஙனம் நிறுவப்படுகிறது.

செவ்விலக்கியம் அல்லாத பிற நூல்களில் மூங்கை எனும் சொல்

செவ்விலக்கிய நூல்களைத் தவிர கம்பனுக்கு முந்தைய செவ்விலக்கியம் அல்லாத பிற நூல்களில் மூங்கை எனும் சொல் ஆளப்பட்டுள்ளதா என ஆராயுங்கால் மூன்று நூல்களில் காணப் பெறுகின்றன. அவை, சீவக சிந்தாமணி, பெருங்கதை மற்றும் அப்பர் எழுதிய தேவாரம் ஆகியன.

சீவக சிந்தாமணியில் மூங்கை எனும் சொல்

தமிழில் கம்பருக்கு முந்தைய பெருங்காப்பியங்களில் மூங்கை எனும் சொற்பயன்பாடு உள்ளதா என்று தேடியதில், ஐம்பெருங்காப்பிய வகைப்பாட்டில் அமைந்த பெருங்காப்பியங்களில் சீவக சிந்தாமணியில் மட்டும் ஒரே ஒரு இடத்தில் இச்சொல் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. மற்ற காப்பியங்களில் இச்சொற்பயன்பாடு இல்லை.

கையினால் சொல் கண்களின் கேட்டிடும்

மொய் கொள் சிந்தையின் மூங்கையும் ஆயினேன் (சிந்தா:4 997/2)

என்ற பாடலின்வழி மூங்கை எனும் சொற்பயன்பாடு சிந்தாமணியில் வெளிப்படுகிறது.

பெருங்கதையில் மூங்கை எனும் சொல்

பெருங்காப்பிய மரபில் குறிப்பிடத்தகுந்த காப்பியம் பெருங்கதை. இது கம்பனுக்கு முன்பு விருத்தம் எனும் பா வகையால் இயற்றப்பெற்ற சிறப்புக்குரியது. இக்காப்பியத்தில்,

நினைத்தேன் பெயர்ந்து நெறியில் தீர்ந்தவர்

வினைதுகள் அனுக்கும் வேட்கை அல்லது

வேண்டுவ உரையா மூங்கைகள் ஆம் எனும் (பெருங்: இலாவாண: 8/139)

என்ற பாடலில் “மூங்கை” எனும் சொற்பயன்பாடு காணப்படுகிறது.

அப்பர் தேவாரத்தில் மூங்கை எனும் சொல்

பக்தி இலக்கியங்களில் இச்சொல் பயின்று வந்துள்ளதா என்று ஆராயுங்கால் அப்பர் தேவாரம் தவிர வேறு சைவத் திருமுறைகளிலோ, வைணவ பக்தி நூலான நாலாயிரதிவ்ய பிரபந்தத்திலோ “மூங்கை” என்னும் சொற்பயன்பாடு காணப் பெறவில்லை.

கொத்தைக்கு மூங்கர் வழி காட்டுவித்து என்ன கோகு செய்தாய்

(அப்பர்:தேவா:திருகச்சி:திருவிருத்தம்: 957/2)

மூங்கைகள் போல் உண்ணும் மூடர் முன்னே நமக்கு உண்டு- கொலோ

(அப்பர்:தேவா:திருவாரூர்: திருவிருத்தம்: 981/2)

மேற்குறித்த திருகச்சியேகம்பம் மற்றும் திருவாரூர் ஆகிய இரண்டு திருவிருத்தப் பாடல்களில் அப்பரின் மூங்கை எனும் சொற்பயன்பாடு வெளிப்படுகிறது.

மூங்கை எனும் சமணச் சொல்

கம்பர் பயன்படுத்திய மூங்கை என்ற சொல் கம்பருக்கு முந்தைய இலக்கியங்களில் பதிவாகி உள்ளதா என்ற ஆய்வின் முடிவில், செவ்விலக்கியங்களில் நாலடியாரில் ஓரிடத்திலும், ஏலாதியில் ஓரிடத்திலும் இச்சொல் பதிவாகியுள்ளது என்பது மேற்குறித்த தரவுகளின் படி நிறுவப்பெறுகிறது.

மேலும் செவ்விலக்கியப் பட்டியலில் அல்லாத கம்பனுக்கு முந்தைய இலக்கியங்களில் இச்சொற்பதிவு உள்ளதா என்ற ஆய்வின் முடிவில், பெருங்காப்பியங்களான சீவக சிந்தாமணி மற்றும் பெருங்கதை ஆகியவற்றிலும், பக்தி இலக்கியங்களில் அப்பர் தேவாரத்தில் மட்டும் இச்சொற்பதிவு இருப்பது நிறுவப்படுகிறது. இவற்றை ஈண்டு நோக்கின் ஒரு புதிய வெளிச்சம் கிடைக்கின்றது.

மேற்குறித்த ஆய்வின்படி மூங்கை என்ற இச்சொல் பதிவான இலக்கியங்களில் அப்பர் தேவாரம் தவிர மற்ற நூல்கள் யாவும் சமண நூல்கள் என்பது ஈண்டு நோக்கத்தக்கது. நாலடியார், ஏலாதி, சீவக சிந்தாமணி, பெருங்கதை ஆகிய நான்கு நூல்களின் ஆசிரியர்களும் சமண முனிவர்கள் என்பதும் கருத்தில் கொள்ளத்தக்கது.

அவ்வாறு நோக்கின் அப்பரும் தன் ஆரம்ப காலங்களில் “தருமசேனர்” என்ற பெயரில் சமண துறவியாய் இருந்து பின்னர் தாய் சமயமான சைவ சமயம் மீண்டார் என்ற வரலாற்றையும் நினைவில் கொள்வது இங்கு அவசியமாகிறது.

ஆகவே, மேற்குறித்த ஐந்து நூல்களின் ஆசிரியர்களும் சமணத் தொடர்பு கொண்டவர்கள் என்பதாலும், அவர்கள் இலக்கியங்களில் மட்டும் இச்சொல் காணப் பெறுவதாலும் மூங்கை என்ற இச்சொல் தமிழ்ச் சமணர்களின் இலக்கியப் புழக்கச் சொல்லாக இருந்திருக்கக் கூடும் என்பதை ஆதாரங்களின் மூலம் உணரமுடிகிறது.

கி.பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டிற்குப் பிந்தைய சொல்

இச்சொல் மேற்குறித்த சமணத் தொடர்பு கொண்ட நூல்களில் காணப்பெறினும், தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் மூத்த சமண நூல் என்று சுட்டப்பெறும் சிலப்பதிகாரத்தில் குறிக்கப்பெறவில்லை. சிலப்பதிகாரத்தில் “ஊமை” என்று குறிக்க “ஊமும்” என்ற சொல்லே இரண்டு இடங்களில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

சிலப்பதிகாரத்தின் காலம் கி.பி. 2ம் நூற்றாண்டுக்கு முன்பு என்பதாலும் (Thamizhannal, 2015), மூங்கை என்ற சொற்பயன்பாடு பதிவாகியுள்ள நாலடியாரின் காலம் கி.பி. 7ம் நூற்றாண்டு என்பதாலும், ஏலாதியின் காலம் கி.பி 5ம் நூற்றாண்டு என்பதாலும், மூங்கை என்ற சொல் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ள மேற்சொன்ன அனைத்து நூல்களும் சங்கம் மருவிய காலத்து நூல்களே என்பதாலும், இச்சொல் சிலப்பதிகாரக் காலத்திற்குப் பின் சமணர் எழுச்சியுற்ற காலகட்டத்தில் சமணர் இலக்கியப் புழக்கச்சொல்லாகப் பயன்பாட்டில் தோன்றி இருக்க வேண்டும் என்று ஊகிக்க முடிகிறது. மேலும், இது சமணச் சொல்லே என்று கருத கம்பருக்குப் பின் தோன்றிய திருப்புகழ் என்ற நூலும் சான்று பகர்கின்றது.

திருப்புகழ் வழி அறியலாகும் சான்று

அருணகிரி நாதர் எழுதிய திருப்புகழில், ஊமை என்று குறிக்க ஒன்பது இடங்களில் ஊமர், ஊமரை, ஊமை, ஊமைகள், ஊமையேனை என்ற சொற்கள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

சான்று:

ஊமர்: ஈடாய ஊமர் போல வணிகரில் ஊடாடி ஆலவாயில் விய்ஹி செய்த (திருப்: 586/11)

வெட்காமல் பாய் சுற்று ஊமர் சேர் விக்கானத்தை தரி மாறன் (திருப்: 768/5)

ஊமரை: ஊமரை பரசித்தர் என்றும் மூடரை சமர்த்தார் என்றும் (திருப்: 828/2)

ஊமை: யோகத்து ஆறு உபதேச தேசிக ஊமை தேவர்கள் தம்பிரானே (திருப்: 59/8)

குருட்டு கால் முடமும் ஊமை உள் ஊடு அறு கண்ட மாலை (திருப்: 485/6)

மாசு ஆடை குருடு காது அடைப்பு செவிடு ஊமை கெட்ட வலி (திருப்: 487/3)

ஓத தூதும் எறிந்த வேலா ஊமை தேவர்கள் தம்பிரானே (திருப்: 1209/4)

ஊமைகள்: வீணில் விண்டு உள நாடியார் ஊமைகள் விலை கூறி (திருப்: 727/2)

ஊமையேனை: ஊமையேனை ஒளிர்வித்து உனது முத்தி பெற மூல வாசல் (திருப்: 1313/7)

இவ்வாறு, மேற்குறித்த அத்துணை இடங்களிலும் வாய்பேசும் திறன் அற்றதைக் குறிக்கும் சூழல் உள்ள இடங்களில் ஊமர், ஊமரின், ஊமை, ஊமைகள், ஊமையேனை என்ற சொற்களை அருணகிரி நாதர் பயன்படுத்தி உள்ளார்.

ஆயினும் சமணர் கழு ஏற்றத்தைப் பற்றி எழுதும் இடத்தில் மட்டும்

கன சமண் மூங்கர் கோடி கழுமிசை தூங்க நீறு கருணை கொள் பாண்டி நாடு (திருப்: 774/7)

என்று சமணர்களைச் சாடும் பாங்கில் உணர்ச்சி வசப்பட்டவராய் 'தடித்த சமண ஊமைகள்' என்ற பதத்தில் மூங்கர் என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்தியுள்ளார் (Sengalvarayan, 1992).

ஆக, ஒன்பது இடங்களில் வாய் பேசும் திறன் அற்ற நிலையைக் குறிக்க ஊமை என்ற சொல்லை அடியொற்றிச் சொற்களைப் பயன்படுத்திய அருணகிரி நாதர் சமணரைக் குறிக்கும் அந்த ஒரு இடத்திலும் கூட ஊமை அல்லது ஊமர் என்றே சொல்லை பயன்படுத்தி இருக்கலாம்.

அவ்வாறு இல்லாமல் சமணரைக் குறிக்கும் போது மட்டும் "மூங்கர்" என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்துவதை நோக்கின், ஒருவேலை இது சமணர்கள் உருவாக்கிய சொல் என்பதாலும், சமணர்கள் மீது கொண்ட வெறுப்பின் காரணமாகவும், அச்சொல்லை அவர்களையே சாடும் வகையில் பயன்படுத்தினாரோ என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது. எவ்வாறு இருப்பினும் இச்சொல் சமணர்களோடு தொடர்புடையதாகவே வெளிப்படுகிறது.

மூன்று நிலை

மேற்குறித்த சான்றுகளின் வழி மூன்று நிலைகளில் இச்சொல் சமணத்தின் பாற்பட்டது என்று அறிய முடிகிறது.

1. ஒன்று, சமணர்களின் இலக்கியங்களில் இச்சொல் காணப்படுகிறது (நாலடியார், ஏலாதி, சீவக சிந்தாமணி மற்றும் பெருங்கதை).
2. இரண்டு, சமணத் தொடர்பு கொண்டவர்களின் இலக்கியங்களில் இச்சொல் காணப்படுகிறது (அப்பர் தேவாரம்).
3. மூன்று சமணர்களைச் சுட்டும் இடத்து இச்சொல் இலக்கியங்களில் காணப்படுகிறது (திருப்புகழ்).

எனவே சமணத்தொடர்பு கொண்ட இடங்களில் மூங்கை என்ற சொல் இலக்கியங்களில் மறைந்து நிற்பது மேற்குறித்த அனைத்துச் சான்றுகளாலும் இங்கே நிறுவப்படுகிறது.

கம்பரும் மூங்கை என்ற அவரது சொற்பயன்பாடும்

கம்பர் மூங்கையான் என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்தியதே இவ்வாய்வுத் தொடங்கிய இடம். கம்பர் சங்க இலக்கிய மரபுபடி ஊமர், ஊமை என்ற சொற்களைப் பயன்படுத்தியதில் வியப்பு இல்லை. ஏனெனில் கம்பரின் காப்பியத்தில் சங்க இலக்கியத்தின் தாக்கம் உண்டு என்பது வெளிப்படடை. அதில் பயின்று வரும் ஏராளமான சங்க இலக்கியச் சொற்கள் அதற்குச் சான்று.

இருப்பினும் ஊமர், ஊமை போன்ற சொற்களைப் பயன்படுத்திய கம்பர் அதே பொருள்படும் மூங்கையான், மூங்கை, மூங்கையர் போன்ற சொற்களையும் தன் காப்பியத்தின் வழி பயன்படுத்தி இருப்பது கம்பருக்கு இருந்த சொற் தேடலுக்குச் சான்றாக அமைகிறது.

மேலும், மூங்கை என்ற சொல் முதன் முதலில் சமணத் தொடர்பு இல்லாமல் இலக்கியங்களில் வெளிப்பட்ட இடம் கம்பராமாயணமே என்பதும் கம்பரின் இச்சொற்பயன்பாட்டில் வெளிப்படும் இன்னொரு வியப்பு.

கம்பராமாயணத்தில் எந்த ஒரு இடத்திலும் மூங்கை என்ற சொல் சமணரைக் குறிக்கவோ, சாடவோ பயன்படுத்தப்படவில்லை மாறாக ஊமை என்ற சொல்லுக்கு மாற்றுச் சொல்லாகவே பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

சான்று:

தொடர்	பொருள்
மூங்கையான் பேசலுற்றான்	ஊமன் பேசத் தொடங்குவது போல (Gopala krishnamachariyar, 1964)
மூங்கை அந்தர்கு	ஊமையை ஒத்த (Gopala krishnamachariyar, 1932)
மூங்கையர் போன்ற	ஊமைகள் போலிருந்தன (Gopala krishnamachariyar, 1932)
மூங்கையர் சொல் பெற்று	ஊமர்கள் சொல்லும் திறமைப் பெற்றார் போலவும் (Gopala krishnamachariyar, 1932)

ஆகவே, சமணர் இலக்கியங்களில் இல்லாமல், சமணத் தொடர்பு இல்லாமல் மற்றும் சமணரைக் குறிக்க என்று இல்லாமல். ஊமை என்ற பொருள் பட மட்டும் பொதுமையில் மூங்கை என்ற சொல்லை முதன் முதலில் இலக்கியத்தில் பயன் படுத்திய படைப்பாளி கம்பர், பொதுமையில் இச்சொல் பதிவு பெற்ற இலக்கியம் கம்பராமாயணம் என்பது இங்கே சான்றுகளின் வழி நிறுவப்படுகிறது.

அத்துடன் முதன் முதலில் மூங்கை என்ற சொல் இரண்டாகும் மேற்பட்ட இடங்களில் பயன்படுத்தப்பட்ட காப்பியமும் இதுவே. நாடடியாரில் ஒரு இடத்திலும், ஏலாதியில் ஒரு இடத்திலும், சீவக சிந்தாமணியில் ஒரு இடத்திலும், பெருங்கதையில் ஒரு இடத்திலும், அப்பர் தேவாரத்தில் இரண்டு இடங்களிலும் என்ற அளவிலேயே இச்சொல் பதிவாகி உள்ள நிலையில் கம்பர் காப்பியத்தில் மட்டுமே அதிகபட்சமாக நான்கு இடங்களில் இச்சொல் பதிவாகி உள்ளது.

முடிவுரை

மேற்கூறிய சான்றுகளின் படி கம்பர் தன் காப்பியத்தில் பயன்படுத்திய மூங்கையான், மூங்கை மற்றும் மூங்கையர் என்ற சொற்கள் கம்பருக்கு முன்பு ஐந்து இலக்கியங்களில் பதிவாகி உள்ளது என்பது தக்க சான்றுகளுடன் நிறுவப்பட்டுள்ளது. மேலும் அந்த ஐந்து நூல்களில் நான்கு சமண நூல்கள் என்பதும் அதன் ஆசிரியர்கள் சமண முனிவர்கள் என்பதும், மீதமிருக்கும் சமண நூல் அல்லாத தேவாரத்தின் ஆசிரியரான அப்பர் ஆரம்ப காலத்தில் சமணத் துறவியாய் இருந்தவர் என்பதும் கருத்தில் கொள்ளப்பட்டு மூங்கை என்ற சொல் ஒரு சமண இலக்கியப் புழக்கச்சொல்லாக இருந்திருக்கக் கூடும் என்பதும் இவ்வாய்வில் ஆதாரங்களோடு நிறுவப்பட்டுள்ளது. இச்சொல் கி.பி.இரண்டாம்

நூற்றாண்டிற்குப் பிறகே தோன்றியிருக்க வேண்டும், கி.பி.ஏழாம் நூற்றாண்டுக்கு முன்பு வரை சமணர்களின் இலக்கியப் புழக்கத்தில் இச்சொல் இருந்திருக்க வேண்டும் என்பதும் இவ்வாய்வின் வழி எடுத்துரைக்கப்படுகிறது. சமணத் தொடர்பு ஏதும் இன்றிப் பொதுமையில் பொதுச் சொல்லாகவே மூங்கை என்ற சொல் முதன் முதலில் பயன்படுத்தப்பட்ட இலக்கியம் கம்பராமாயணமே என்பதும், அதிகமாக மூங்கை என்ற சொல் பயன்படுத்தப்பட்ட இலக்கியமும் கம்பராமாயணமே என்பதும் இவ்வாய்வின் படி நிறுவப்படுகிறது.

References

- Aravanan, K.P. (2011) Arailakkiya Kalanjiam, Tamizh Kottam, Chennai, India.
- Gopala Krishnamachariyar, V.M. (1932) Kambaramayanam yuththa Kandan, Umapathi Publications, Chennai, India.
- Gopala Krishnamachariyar, V.M. (1964) Kambaramayanam Bala Kandan, V.M.Gopalakrishnamachariyar company, Chennai, India.
- Kazhagam Tamil- Tamil Dictionary, (2017), Thirunelveli Saiva Siddhanta Works Publishing Society, India.
- Madurai Muthaliyar, (1988) Naladiyar, First Edition, Mullai Nilaiyam, Chennai, India.
- Sengalvarayan, V.S. (1992) Murugavel Panniru Thirumurai vol.1, Chennai, India.
- Thamizhannal, (2015), History of Thamizh Literature A New Outlook, Meenakshi Puthaka Nilayam, Madurai, India.
- Vellaivanar, K. (1994), tholkappiyam uraivalam, Madurai kamarajar University, India.

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author 2022. The text of this article is open access and licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License